

"CARMEN" από το Watermill

Διασκευή-Σκηνοθεσία: John Doyle

Ενορχήστρωση: Mark Bailey

Μουσική διεύθυνση: Sarah Travis

Φωτισμοί: Richard G. Jones

Παίζουν: Mike Afford, Rebecca Arch, Christopher Dickins, Jeremy Harrison, Karen Mann, Georgia Simpson, Loveday Smith, Johnson Willis

Η Κάρμεν ως.... έχει μια ιδιαιτερότητα. Αν συμπλήρωνα την πρότασή μου θα προσδιόριζα ταυτόχρονα αυτή την ιδιαιτερότητα. Θα έπρεπε, όμως, να επιλέξω.... Κάρμεν ως λογοτεχνική ηρωίδα.... ως μουσική μορφή... ως διασταύρωση της γαλλικής νουβέλλας και γαλλικής οπερατικής μουσικής στο ισπανικό έδαφος... ως σύμβολο της ελευθερίας... ως τσιγγάνικη ψυχή... Οι παραλλαγές της μορφής δεν περιορίζονται στα πλαίσια μιας τέχνης, αλλά και γενικότερα - στα πλαίσια της Τέχνης. Η Κάρμεν έχει γίνει μπαλέτο, μπαλέτο στον πάγο, κινηματογραφική ταινία (πολλές φορές) αλλά τη συναντούμε ανά τον κόσμο ως άρωμα, ως γλύκισμα, ως μπουτίκ, ως καφέ, ως καρναβαλίστικο κοστούμι. Ιδού η ιδιαιτερότητα μιας μορφής, ενός ονόματος που έχει γίνει ήχος συμβολικός και ανεξαρτοποιημένη τριγυρνά στον κόσμο τρωτή για κιτς εκμετάλλευση, αλλά και ικανή για πολλαπλές καλλιτεχνικές αναγεννήσεις.

Στη μνήμη των Κυπρίων θεατών υπάρχουν γεγονότα που αποτελούν είδος προλόγου στην κάθοδο του αγγλικού θιάσου Watermill με την παραγωγή της "Carmen". Ξεκινώντας από το πιο πρόσφατο· το παφίτικο οπερατικό φεστιβάλ φέτος γέμισε την Κύπρο με κοκκινόμαυρες εντυπωσιακές αφίσες, οι οποίες πρωτοπρόβαλλαν το μυθικό όνομα και μετά προωθούσαν τη συγκεκριμένη οπερατική παραγωγή. Προχωρώντας δύο χρόνια πίσω στο χρόνο, θυμόμαστε (όσοι είδαμε) την προηγούμενη περιοδεία του Watermill στην Κύπρο με το λαμπρό "Ερρίκο τον 5^ο" και την απολαυστική "Κωμωδία των παρεξηγήσεων". Η ευπλασία του θιάσου και η εύστοχη ευρηματικότητα της σκηνοθετικής σκέψης σ' εκείνες τις παραγωγές αποτέλεσαν την καλύτερη διαφήμιση για τη φετινή τους παράσταση και το τρίτο, το πιο απομακρυσμένο στο χρόνο γεγονός, είναι η παλιά παραγωγή του ΘΟΚ, που απέδειξε πόσο δύσκολο και επικίνδυνο εγχείρημα είναι η δραματοποίηση της όπερας του Μπιζέ. Η ανάμνηση εκείνης της παράστασης του ΘΟΚ μάλλον ήταν

μέσων, ικανοτήτων και άρχισε να καταλαγιάζει στη δεύτερη που δεν αποτέλεσε κορύφωση ή ανάπτυξη της αρχικής δήλωσης, αλλά την επανάληψή της. Εκτός από την καταπληκτική σκηνή του βιασμού της Μικαέλας, το δεύτερο μέρος δεν προσέθεσε, μάλλον αφαίρεσε κάτι από τη γενική εντύπωση, το ίδιο και το κάπως αμήχανο φινάλε.

Έχουμε δει μια πολύ ενδιαφέρουσα παράσταση. Δεν την είδαν οι Κύπριοι ηθοποιοί και σκηνοθέτες. Στο κατάμεστο Αμφιθέατρο της Σχολής Φάλκον μέτρησα τέσσερις ανθρώπους με θεατρικά επαγγέλματα. Πόσο ολοκληρωμένος μπορεί να αισθάνεται ένας καλλιτέχνης για να μην έχει ανάγκη να αποκτήσει ακόμα μια θεατρική εμπειρία;

Νόνα Μολέσκη